

Xirriquiteula **teatre**

L'esplai és una escola de vida, i també d'ofici. Molts grups d'animació n'han sorgit i s'han consolidat professionalment. I també grups de teatre, de carrer i d'escenari, com Xirriquiteula, que va néixer fa vint-i-cinc anys a l'Esplai Santa Maria de Badalona, i que ha fet una carrera brillantíssima, amb espectacles de teatre de sala i de carrer de gran qualitat. Una companyia encara plena de projectes, d'idees i de ganes de superar-se.

Daniel Carreras i Iolanda Llansó tenen 38 i 39 anys i tenen 3 i 2 fills respectivament. Tots dos dirigeixen la companyia Xirriquiteula Teatre. Ens reben al seu local de Badalona, un espai amb olor de fusta i de roba, on tot l'equip de Xirriquiteula Teatre flueix entre idees, treball i bolos. Cartells i fotos dels seus muntatges ens transporten al seu món de carrer i teatre. Són vint-i-cinc anys de recorregut geogràfic i de recorreguts personals. Un bon te i el Dani encara mossegant el seu entrepà, mentre la Iolanda enllesteix quatre peces de vestuari per al cap de setmana, emmarquen el nostre inici de xerrada. Finalment, i al llarg de la conversa, ambdós seuen a la taula i les seves respostes esdevenen d'un to més seriós en

els seus rostres... tant que els he de recordar que no estem fent cap examen, només intentem compartir un trosset de la seva història!

—Com va començar Xirriquiteula Teatre?

—I.LL: El 1985, a l'Esplai de Santa Maria de Badalona, els agradava molt la festa. Es van animar i van proposar fer una cercavila de festa major amb els joves de 15 a 17 anys de l'esplai...

—D.C: ...i de tot aquest grup, de mica en mica en va quedar un nucli molt ampli que s'hi posava d'una manera més intensa, fins que cinc anys més tard, cap a l'any noranta, es va fer el salt a l'escenari, quan Harmonia Rodríguez,

«És com si no hagués deixat mai de jugar, i he anat vivint d'això...»

regidora de cultura de l'Ajuntament de Badalona, ens va motivar a fer-ho.

—Vosaltres dos ja hi éreu?

—D.C: Jo vaig entrar just en aquell moment, i la Iolanda ja hi era. Hi havia un nucli molt consolidat de sis persones que assajava cada dissabte... Ara mateix, som els més antics.

—D'on ve el nom de Xirriquiteula?

—I.LL: D'una cançó de Xesco Boix. Hi va haver un temps que el volíem canviar, però ja és un nom per a tota la vida.

—Com us definiu ara, com una companyia de teatre de carrer o de sala?

—I.LL: Una mica fem el que ens ve de gust, el que surt de l'impuls del moment... Sempre hem fet una mica de carrer, una mica d'escenari, segons el que surt...

—Quants espectacles heu fet?

—D.C: Uns nou espectacles d'escenari, i de carrer, molts més. Costa una mica de comptar perquè hem fet moltes coses a mida.

—En aquests vint-i-cinc anys, sabeu aproximadament quants bolos heu fet?

«Tenim ganes de crear, de fer recerca a partir de nosaltres, de les nostres vides, del teatre...»

—D.C: Només de *Contes del Cel*, gairebé mil; de *Papirus*, també... Per tant, potser quatre o cinc mil?

—I.LL: No ho sé... I els bolos de carrer, com els comptem?

—I després de tants bolos a l'esquena, què us empeny encara a sortir al carrer?

—D.C: Ja fa anys que triem quan sortim (*ho confessa amb veu més suau*).

—I.LL: Quan vam tenir fills, van canviar les aspiracions. Però jo treballo en tot això per amor.

—Tornaríeu a començar, repetiríeu l'experiència amb Xirriquiteula?

—I.LL: Jo no, perquè a mi no m'agrada repetir curs. Faria altres coses. Em tornaria a posar en el món del teatre, però d'una manera diferent...

—Què canviaries?

—I.LL: Segurament faria una altra vida. La propera reencarnació vull fer una altra cosa per aprendre altres coses. Repetir aquesta se'm faria una mica pesada.

—D.C: No crec que ens haguem equivocat en res (*es miren amb complicitat*)... Hem anat fent. Hem pres les decisions que han tocat en cada moment.

—I.LL: He viscut tot aquest procés d'una manera molt orgànica, i això m'agrada molt. És com si no hagués deixat mai de jugar, jugar amb el teatre amateur i amb els amics, jugar amb els

de "Xirri". He estat sempre jugant i he anat vivint d'això, i creant... (*i les paraules li passen un somriure a la cara*).

—D.C: Això és comú, les nostres trajectòries són idèntiques.

—Cap on va Xirriquiteula?, i vosaltres?

—I.LL: La nostra evolució com a persones ha fet que "Xirri" s'anés modificant (*en Dani escolta molt pensatiu*). Quan van aparèixer fills vam pensar que ja no podíem fer tants bolos i ens hem dedicat més a fer tallers de vestuari o feines de producció. La vida et porta a evolucionar.

—Us interessa la producció?

—D.C: No, tenim moltes ganes de crear. Dintre de les eines del teatre que hi ha, ens sentim amb ganes de fer treball de recerca. A partir de nosaltres, de les nostres vides, del teatre, volem veure noves possibilitats, noves formes.

—El públic segueix amb la mateixa il·lusió de fa vint-i-cinc anys?

—I.LL: Jo el noto més "ensenyat", ha après més el llenguatge del teatre. En les primeres campanyes escolars, els nens estaven molt excitats, molt vius, sense saber les normes d'aquell espai. Ara saben perfectament el que és el teatre, el tenen integrat.

—D.C: Els petits es comporten igual. Però, en canvi, un nen de deu anys no és tan cabra boja com abans.

—Què trobeu a faltar en els ajuntaments i les

institucions?

—I.LL: Fan el paper que poden fer, i és una llàstima. No hi ha gent especialitzada. A vegades no saben de què els parles. En general, en cultura, hi ha poc nivell.

—D.C: Sí que ara hi ha gent més eficient en gestió, però a nivell artístic, trobes a faltar interlocutors.

—I què trobeu a faltar en la mateixa professió?

—D.C: En general, res. En concret, hi ha companyies que treballen en contingut i et sorprenen fent art, i n'hi ha d'altres que són més vulgars o mediocres, i a vegades contaminen. Sobren companyies comercials.

—I.LL: Hi ha molt de mercadeig en els espectacles de públic familiar, i això embruta tot el sac.

—D.C: Falta art.

—I.LL: I més nivell, i més formació, suposo.

—D.C: Ara la gent va més al diner i només al diner, i nosaltres volem anar més enllà d'això.

—I.LL: Volem trobar noves maneres.

—D.C: En el teatre d'adults hi ha un filtre natural; en el de nens, els pares no són tan crítics com ho haurien de ser, toleren massa coses dolentes que es fan. Aquí és on els programadors tenen la clau de tot.

—I.LL: Igual que mirem què donem de menjar als nostres fills, hem de mirar el seu aliment cultural. Nosaltres fem teatre per convicció, volem despertar consciències.

—Dani i Iolanda, després de tants anys, esteu compenetrats i sabeu què pensa l'altre abans de parlar o teniu encara sorpreses?

—D.C: Hi ha sorpreses, encara. El que sí que hi ha és una vibració en la mateixa freqüència, i aquí sí que no cal mirar-se. Més que "acord" o "desacord", hi ha una vibració en la mateixa direcció...

—I.LL: ...en el camí que seguim...

—D.C: ...i ens dona respostes davant de dilemes que se'ns plantegen.

—Aquesta crisi actual, com la porteu?

—I.LL: Jo crec que només és una crisi de valors. La gent es pensa que és de diners, però jo crec que només és de replantejar-se què estem fem.

—D.C: Els diners no els ha cremat ningú. Hi són. Senzillament, s'inventa aquesta crisi.

Anna Jarque

Oferir sempre el millor...

Els agrada fer les coses de manera artesanal i cuiden els més petits detalls dels seus espectacles. A cada actuació ofereixen el millor d'ells mateixos perquè volen fer bon teatre per a tothom. Són exigents i curiosos, els apassiona l'ofici i en gaudeixen des de fa vint-i-cinc anys amb il·lusions sempre renovades. I sobretot, amb ganes de continuar jugant amb el públic mitjançant el teatre, tant si és al carrer com si el fan en una sala.

Tot això ha fet que en un quart de segle Xirriquiteula Teatre hagi aconseguit el reconeixement del públic i també del conjunt de la professió. Amb diversos premis FETEN a l'esquena, la prestigiosa Feria Europea de Teatro para Niños y Niñas que es fa a Gijón cada any, Xirriquiteula ha anat consolidant el seu lloc en el panorama artístic català dedicat al públic familiar amb propostes com *Contes del Cel*, que ja han vist més de 200.000 persones, adreçat als més petits, o com *Papirus*, una història poètica i gestual, sense paraules, per a tots els públics (millor espectacle i millor direcció FETEN 2005), o encara *A tempo!*, l'última proposta del grup. Xirriquiteula també es pot veure al carrer amb cercaviles i espectacles impactants com *Girafes* o *Residualgurus*, un espectacle comicomusical coproduït l'any passat amb la Fira de Teatre de Tàrraga. Propostes variades amb un segell de qualitat inconfusible, el d'una companyia que vol anar més enllà en la seva relació amb el públic.

Xirriquiteula Teatre
Tel.: 93 389 43 87
www.xirriquiteula.com